

„ЦИА то је мафија која организује политичка убиства, изазива ратове у другим земљама, ствара формације састављене од плаћеника ради рушења законитих влада и настоји да дестабилише земље које јој нису по вољи“.

Шон Мекбрајд, ирски нобеловац

ПАКТ – КАКО БИ СЕ ИЗБЕГЛА ПРОПАСТ

Обруч око Југославије се стезао. Изузев Грчке, све околне земље су се већ нашле у немачком табору. Берлин је нестрпљиво желео да оконча успостављање свог „Новог светског поретка“ на југоистоку Европе. Кнез Павле Карађорђевић, и влада, добро су то знали. Стога су покушавали, а не из наклоности према силама „Осовине“, да са њима нађу заједнички језик. Пробали су да спрече да југословенски „брод“ разбију моћни „таласи“, а да „посаду“, поготово њен српски део – прогута „океан“.

Кад више није било маневарског простора, донета је одлука да се упркос већинском расположењу српског народа – приступи Тројном пакту. Свакоме разумном било је јасно да не можемо да се одбранимо од немачког напада. С друге стране, од нас није тражено нешто што би нанело штету земљи. Берлин је гарантовао њен територијални интегритет, није захтевао да преко Југославије прођу осовинске трупе, није тражено да учествујемо у рату на страни „Осовине“.

Међутим, наш народ није прихватио пакт – ма колико његово потписивање представљало рационалан излаз из незгодне ситуације. Избиле су масовне демонстрације и дошло је до пуча. Срби су се радије определили за страшни рат, него за пакт са онима које нису сматрали пријатељима. И за које су мислили да се не боре за праведан светски поредак.

Та одлука нас је скупо коштала, али ипак – много говори о нама. Можда је то

ирационално, али Срби су привржени онима које сматрају својим пријатељима. Отуда, нису 1941. године желели да учествују, ни пасивно, ни по цену сопствене крви – у „убиству“ Грчке. Напротив, настојали су да стану раме уз раме са својим савезницима из Првог светског рата. Па шта буде!

ПРОПАСТ – ОСИГУРАНА ПАКТОМ

Недавно је обелодањено да је и наш садашњи министар одбране –тајно ишао на састанак са вођством оног пакта који сада поново „успоставља“ неки тзв. Нови светски поредак. Сазнали смо да је Драган Шутановац водио преговоре са генералним секретаром НАТО-а – Јапом де Хоп Схефером.

Нацистичка Немачка, нудила је Југославији савезништво пре него што су се „Штуке“ обрушиле на Београд. САД нама предлажу „пакт“ онда када су већ на наше градове и села бациле хиљаде тона бомби. Берлин није тражио ни комад српске земље. Вашингтон је противно валидном уставу СФРЈ, у време сецесије једног броја њених република – спречио прекодринске Србе да реализују своје право на самоопредељење. А и то је Белој кући било мало: Срби су протерани са многих простора на којима су вековима живели, а потом је окупиран и део Србија – Косово и Метохија. Штавише, недавно је албанска власт у нашој јужној покрајини охрабрена да донесе акт о сецесији. Затим је следило признање те тзв. државе од стране САД и већине земаља чланица НАТО-а.

Поставља се онда питање – зашто се Драган Шутановац, али и генерално ДС, залажу за приступање Србије том савезу који угрожава наше виталне интересе? Да ли зато што мисле да није дошао крај агресивној полици против наше земље? Па колико год да је то понижавајуће, спас траже у претварању да смо пријатељи са онима који су криви за патње нашег народа! Или мисле да ће САД, кад им паднемо у пријатељски загрљај – брже боље похитати да исправе неправде које су нам учиниле?

Наравно, није Драган Шутановац „од јуче“. Добро зна да се ситуација у свету толико већ изменила – да они који би можда то и хтели, не могу поново да изврше агресију на Србију. Зна и да Американци не признају своје грешке, осим када су на то присиљени или када им се то учини корисним. И да би закључивање пакта са њима, после свега што су нам учинили – само осигурало „тековине“ њиховог „мукотрпног рада“. Такав наш однос их не би подстакао ни да размотре своје циљеве балканске политике, а камоли да их мењају.

СТАРИ „ДОБРИ“ ДРЖАВНИ УДАР

„Ви идете против воље народа. Деветоро од десет људи је против вас“ – рекли су свештеници енглеском лорду – протектору из 17. века, Оливеру Кромвелу. На то је он узвратио: „Шта ће се десити ако ја разоружам деветоро људи, а дам мач десетом?“ Да је неко пробао да се истински успротиви вољи вође победничке стране у енглеском грађанском рату, десио би се државни удар одозго. То је врста државног удара чија особеност је то да шеф државе силом узима власт која му не припада по уставу. С друге стране, када је у питању „обичан“ државни удар – власт противуставно преузимају припадници других, мање важних, политичких структура.

У оба случаја, локални политичари могу да се ослањају како на подршку дела националних оружаних снага, тако и на иностране интервенционистичке трупе и страну агентуру. Но, зато је пуч такав тип државног удара који изводе искључиво домаће оружане снаге (мада и тада подршка страних фактора није искључена у припреми и спровођењу операције). Уједно, војска је потом кључни чинилац у новоуспостављеној власти.

Нас је 27. марта 1941. године задесио пуч. На срећу, на нашим просторима, како бар сада изгледа, прошла су времена „класичних“ државних удара ма које врсте. Ни противници, ни присталице приступања Северноатлантском пакту – на ту „карту“ више не могу да рачунају ни када би то хтели. Међутим, свако време има своје моделе који омогућавају одређеним политичким структурама да наметну противуставну политику, и да обраде народ тако да то прогута!

НАТО „ШИРЕЊЕ ДЕМОКАТИЈЕ“

Кокетирање са НАТО-м није популарно ни међу присталицама ДС, па ни међу малобројним симпатизерима Г-17 плус. Камоли, да може да буде фактор у придобијању неопредељених гласача, или преотимању оних који су опредељени за ДСС, СРС, СПС. С друге стране, они који су за Чедомира Јовановића – верују у његову приврженост „лику и делу“ Хавијара Солане макар онолико колико и у приврженост Драгана Шутановца. Зато, вероватно, нико и није очекивао да ће они бити толико усхићени министровим ћаскањем са Јапом де Хоп Схефером – да због тога постану гласачи

Демократске странке. И док сам тако размишљао о могућим разлозима за предизборни тајни НАТО „излет“ нашег министра – сетио сам се операције „Гладио“!

Са почетком хладног рата, НАТО у координацији са америчким и западноевропским тајним службама – започео је читав низ операција ради сузбијања тзв. субверзивних снага. Као такве нису третиране само комунистичке партије већ и читава лепеза покрета и странака који су се противили активностима НАТО-а. Прва операција, по којој ће уопштено бити називане и све остале – добила је име „Гладио“ (од латинске речи гладиус

– мач). У ужем смислу, она је подразумевала стварање паравојних, илегалних организација – са циљем да се у случају совјетске окупације покрене герилски рат. Но, да не седе „скрштених руку“ – неке од тих група су коришћене за разбијање митинга и застрашивање припадника тзв. субверзивних снага.

„Гладио мрежа“ постепено је ширена тако да је обухватала уз тзв. позадинске паравојне снаге, и разне екстремистичке па и терористичке организације (и то не само десничарских), па и на изглед умерене невладине организације (НВО)! Ради, између осталог, и њихове подршке – оснивани су медији и успостављана је контрола над неким од постојећих. Свим тим је плански управљано разним механизмима, директно или индиректно, а на челу целог система налазио се јединствен команди центар (у оквиру НАТО структура)! Наравно, у питању је био асиметричан, често добро камуфлиран, систем веза. Тако, ни упућени људи из вођства многих организација, нису имали ни представу са ким су све у истом „холдингу“. Било је и политичких странака готово интегрисаних у тај систем, док су друге, на неки начин, са њим сарађивале, односно биле у спрези са појединим његовим елементима – а да можда нису ни знале са ким у ствари имају посла.

Резултат деловања мреже, уз упоредне операције које су самостално водиле специјалне службе – није изостао. Сматра се да би на неколико италијанских избора комунисти победили, или бар постали стуб владине коалиције, да уз помоћ правог пропагандног рата, насилних метода али и отворене крађе на изборима – у томе нису спречени. У нешто блажем облику, НАТО мрежа је успевала да преокрене народну вољу, и да омогући пожељним политичким снагама да задрже власт или на њу дођу – и у другим земљама. Иначе, како се хладни рат примицао крају – и методе деловања су постајале све мекше тј. отворено насиље је све ређе примењивано (бар у Европи), али су зато пропаганди и НВО „ешелони“ постајали све вештији.

ОПЕРАЦИЈА МИТИНГ?

„Глас Јавности“ је 24. марта, у вези са дешавањима која су уследила после величанственог митинга 21. марта, објавио следеће: „Док је у центру Београда трајао митинг о чијем одржавању су се договорили Тадић, Коштуница и Николић, министар одбране Драган Шутановац, како тврди извор Гласа из владе, са својим обезбеђењем све време седео је у просторијама телевизије Б92. Шутановац је са својим Кобрама чувао просторије телевизије Верана Матића, којој су демонстранти током митинга претили нападом – прича наш саговорник. Да је Шутановац током протеста био у здању Б92 потврђено нам је и у његовом кабинету“.

Радило се о јако озбиљној ствари, која је прошла готово без икаквог одјека. Министар одбране је самоиницијативно, противуставно ангажовао војску! Ма колико год то било у прикривеној форми – у форми његовог личног обезбеђења. Да сам склон „црним мислима“ рекао бих да се радило о спровођењу плана у духу операције „Гладио“. Да се радило о покушају дела владајућих структура (неких кланова у ДС-у и Г-17 плус), вероватно у спрези са вођством ЛДП-а и сличних квази НВО и неких „независних“ медија – да изазову ескалацију немира и да их искористи за своје потребе. Уз асистенцију страних „служби“ и домаћих провокатора, подстакнуто је агресивно понашање дела демонстраната. Неке амбасаде су се нашле у пламену, а поједине радње су опљачкане. У таквим околностима групе које су правиле нереде, могле су да нападну и телевизију Б-92. Њу би одбранили припадници „преторијанске гарде“ министра одбране. Тешко је поверовати да тада не би било жртава!

Председник, који је изненада отишао у посету Букурешту, а ни у стању мрачног фантазирања нећу ни да помислим да је био упознат са „планом“ (можда му је само скренута пажња да је „маркетиншки“ корисно да на њему не присуствује) – брже боље би се вратио у земљу како би конструктивно допринео завођењу реда. Наравно, кривица за жртве би била пребачена на вођство оних странака које су, фактички, организовале митинг. Тиме би био ојачан рејтинг ДС-а и Г-17 плус. Корист коју би имали идеолошки заслепљени евроатлантисти унутар тих странака, и вероватно још бројнији међу вођама ЛДП-а, била би још већа. Вашингтон и Брисел, без којих „гладијаторских“ активности никада није било – могли би да буду задовољени! Србија би била паралисана у тренутку када, фактички НАТО, прокламује сецесију њене јужне покрајине. И још би свима био понуђен „доказ“ да Србија није у стању да функционише као цивилизована држава. Можда би муњевитим акцијама НАТО снага на Косову и полиције под командом Приштине – била наметнута албанска власт српским енклавама и северном делу покрајине! Под изговором – да београдски „дивљаци“ не запале и „новоосновану демократску државу“!

На срећу, није се остварио могући „црни сценарио“. Можда зато што је национално оријентисан део владе благовремено реаговао, и допринео смиривању немира. И, јер

се показало да је наш народ, у огромној већини, наставио са мирним протестима; а чак и нешто љући демонстранти углавном нису били спремни да пређу „црвену линију“, да оду даље од бацања по ког камена или бакље.

НАТО МЕНИЦА?

Не знам шта је планирано 21. марта – али нешто јесте! И то није остало без повољног резултата за евроатлантисте! Народ је био застрашен. Призори запаљене америчке амбасаде, разбијених и опљачканих радњи, трагичан догађај у коме је погинуо један српски младић (да цинизам буде већи прогнан са Косова и Метохије) – оживели су сећања на све страхоте из времена ратова на просторима бивше СФРЈ. Одједном, за многе је и помисао на мирну истрајну борбу за Косово и Метохију – неизоставно асоцирала на ужасе који би могли да задесе њих и њихове породице.

На то се надовезао прави специјални рат са циљем да тзв. проевропске снаге победе на изборима који су уследили. Радило се о добро осмишљеној прљавој кампањи, манипулацији надама грађана, и то у координацији са евроатлантским структурама у иностранству (темпирано потписивање ССП, „Операција Фијат“, притисак на инвеститоре да привремено обуставе планиране активности). Резултат није изостао. Сваким даном све више делује да резултат неће изостати ни у вези са формирањем (евроатлантистичке) владе! Није цабе благовремено створена квази НВО и квази независна медијска мрежа – као потпора погодним странкама! И ко зна какви још центри за координацију и манипулацију!

Но, на Западу – ништа није цабе! Симпатије за симпатије, а „сир за паре“. Да би сви НАТО механизми били стављени у функцију пружања подршке „подобнима“ – они су вероватно морали да пруже чврсте гаранције да ће наставити да са истим ентузијазмом сарађују и када им помоћ буде мање требала. Јер, тешко да има власти која је отпорна на жеље јавног мњења – а и већина чланова ДС-а не жели да потпишемо „пакт“. Можда су зато наше тзв. проевропске снаге притиснуте да потпишу неки протокол о приступању НАТО-у, када се за то стекну погодни услови тј. када се учврсте на власти! Можда је зато Драган Шутановац ишао код генералног секретара „славне“ Алијансе.

* * *

Познато је оно што је рекао Клаузевиц: „Рат није ништа друго него политика продужена другим средствима“. Ова изрека може и да се преокрене у: Политика је продужетак рата другим средствима

Отуда, и све што нам САД сада раде јесте наставак раније започете отворене агресије. А праве победе нема док сваки педаљ противничке територије не буде запоседнут! Опет, данас САД не могу да пошаљу против нас своје „легије“ осим ако их неко не позове из саме Србије да дођу као „савезничке снаге“! Зато је за њих важно да што брже прихватимо „братски“ загрљај – да постанемо део „евроатлантске породице“!

Велико је умеће потребно да се то деси убрзо пошто су наши наводни пријатељи подржали сецесију наше јужне покрајине! Но, „гладио операције“ имају традицију од преко 60 година. Отуда, нек нико нема ни трунку сумње – да су и недавни председнички избори били усклађени са доношењем декларације о тзв. независности Косова и његовим признањем од стране САД. Једино, ни творци операције „Српски гладио“, радећи на паралисању Србије и јачању удела у власти погодних странака – нису очекивали тако добре резултате тј. могућност да оне преузму пуну власт. Вероватно, још није сасвим избледело сећање на наше претке који су због лојалности и осећања правде – били спремни да се 1941. године супротставе сили која није угрожавала наше интересе. И нису зато НАТО планери могли да поверују да ћемо ми бити баш толико пасивни и кротки када се ради о виталним интересима нашег народа! Но, бар нека нам буде за утеху то што ћемо бити овековечени; што ће се на нашем примеру учити о техникама „постмодерног државног удара“!